

58. Bratislavské hudobné slávnosti

BHS

Ludovít Hološka: Violončelistka

25. 9. 2023

19.30

Hlavný usporiadateľ BHS

MINISTERSTVO
KULTÚRY
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

BHS člen
Európskej
asociácie
festivalov

Generálny partner BHS

www.filharmonia.sk

WWW.FILHARMONIA.SK

58. Bratislavské
hudobné
slávnosti

22. 9. – 8. 10. 2023

58. ročník

BRATISLAVA MUSIC FESTIVAL
MUSIKFESTSPIELE BRATISLAVA
FÊTES DE MUSIQUE DE BRATISLAVA
FESTIVAL DE MÚSICA DE BRATISLAVA

**Hlavný usporiadateľ BHS
Slovenská filharmónia**

**z poverenia a s príspevkom
Ministerstva kultúry Slovenskej republiky**

**Záštitu nad 58. ročníkom BHS prevzala pani Silvia Hroncová,
ministerka kultúry SR.**

Mgr. art. Marián Turner
generálny riaditeľ Slovenskej filharmónie

Manažment BHS

PhDr. Izabela Pažitková
hlavná manažérka

PhDr. Mária Hlavačková
manažérka

Adresa

Slovenská filharmónia
Manažment BHS
Medená 3
816 01 Bratislava
Slovenská republika
Tel.: +421 2 20 475 201/246

www.bhsfestival.sk

BHS – člen Európskej asociácie festivalov

European Festivals Association
Association Européenne des Festivals
Europäische Festival-Vereinigung

Festivalový výbor BHS

prof. Peter Mikuláš
koncertný umelec
predseda Festivalového výboru BHS

Mgr. Juraj Bubnáš, PhD.
dramaturg Slovenskej filharmónie

prof. Marian Lapšanský
koncertný umelec

PhDr. Ivan Marton
muzikológ

PhDr. Izabela Pažítková
hlavná manažérka BHS

doc. Marek Piaček
hudobný skladateľ

prof. Jozef Podhoranský
koncertný umelec

Národný symfonický orchester Ukrajiny

Volodymyr Sirenko, dirigent

Dmytro Tkachenko, husle

Jean Sibelius (1865 – 1957)

Finlandia, symfonická báseň, op. 26 9'

Andante sostenuto – Allegro moderato – Allegro

Max Bruch (1838 – 1920)

Koncert pre husle a orchester č. 1g mol, op. 26 25'

Vorspiel. Allegro moderato

Adagio

Finale. Allegro energico

***

Borys Lyatoshynsky (1895 – 1968)

Grażyna, symfonická balada, op. 58 20'

Franz Liszt (1811 – 1886)

Mazeppa, symfonická báseň č. 6 16'

Keď sa Fínsko po stáročiach švédskej nadvlády dostalo začiatkom 19. storočia pod kontrolu Ruska a do konca storočia sa stalo jeho veľkovojskom, odpoveďou na silnejúci tlak ruskej nadvlády bolo mohutné nacionalistické hnutie. Hoci sa **Jean Sibelius** do politiky otvorene nezapájal, svojím umením podporoval silnejúce vlastenecké snahy. Pre podujatie na podporu penzijného fondu novinárov v roku 1899 zložil hudbu k sérii obrazov fínskych historických udalostí. **Finlandia**, pôvodne finále celej suity, sprevádzala záverečný obraz s názvom *Fínsko sa prebúdzá*, ktorý zobrazoval devastáciu Fínska počas Veľkej severnej vojny v 18. storočí – Fínsko, zobrazené v podobe matky obklopenej hladujúcimi deťmi v snehových závejoch. Dielo zožalo okamžitý úspech, pritiahlo medzinárodnú pozornosť boju za fínsku nezávislosť a vyvolalo tak silnú búrku vlasteneckých pocitov, že ho cárske úrady zakázali uvádzať. Helsinská filharmónia o rok neskôr zaradila Finlandiu do dramaturgie svojho prvého veľkého turné po Európe. Napriek svojej politickej motivácii vzniku sa ukázalo, že skladba k publiku hovorí univerzálnym jazykom a rýchlo spravila zo Sibelia najznámejšieho žijúceho Fína. Hoci spočiatku nebol nadšený nečakaným medzinárodným úspechom, ktorý zatienil dokonca aj jeho symfonickú tvorbu, neskôr na margo diela povedal: „*Bojovali sme 600 rokov za našu slobodu a som súčasťou generácie, ktorá ju dosiahla! Sloboda! Moja Finlandia je príbehom tohto boja. Je to pieseň našej bitky, hymna nášho víťazstva.*“

Podobný nečakaný úspech, ktorý zatienil aj ostatné diela svojho autora, zožal **Koncert pre husle a orchester č. 1 g mol** nemeckého skladateľa, dirigenta a dlhoročného pedagóga Hudobnej akadémie v Berlíne **Maxa Brucha**.

Max Bruch bol zázračné dieťa, komponovať začal už ako deväťročný a jeho tvorba zahŕňa desiatky orchestrálnych, komorných aj zborových diel, piesňových cyklov, oratórií a štyri opery. Okrem toho bol aktívnym dirigentom, pôsobil v Mannheime, Koblenzi, Sonderhausene, Berlíne a Bonne, na vrchole kariéry aj tri sezóny v Liverpoole. Od roku 1890 vyučoval skladbu na Hudobnej akadémii v Berlíne až do svojho odchodu do dôchodku v roku 1910. V roku 1893 mu udelili čestný doktorát v Cambridge, spolu s Griegom, Sain-Saënsom

a Čajkovským. V tom istom roku dirigoval v USA svoje oratórium *Arminius*.

Svoj prvý husľový koncert písal pomerne dlho, prvá verzia vznikala dva roky. Hneď po prvom uvedení v apríli 1866 ju však skladateľ, sklamaný jej nedostatkami, stiahol. Vzápätí dielo konzultoval a revidoval s vtedajšou hviezdou koncertného neba, huslistom Josephom Joachimom, no trvalo takmer ďalšie dva roky, kým ho upravil k spokojnosti oboch. Vynovený koncert mal premiéru v januári 1868 v Brémach v podaní Josepha Joachima, ktorému koncert venoval, a pod vedením dirigenta Karla Reinthalera. Popularita diela okamžite raketovo vystrelila. Až príliš. Max Bruch po čase nemohol vlastné dielo ani vystáť, dokonca natoľko, že všetky práva predal svojmu vydavateľovi Cranzovi a vzdal sa tak všetkých ďalších ziskov. Oslnivé, virtuózne pasáže, najmä v grandióznom finále, lyrická atmosféra a nekonečné spevné melódie zabezpečili koncertu nesmrteľnú popularitu medzi interpretmi a okrem schopností hudobníka dávajú zažiť aj najpodmanivejším zvukovým vlastnostiam samotného nástroja.

Aj symfonická báseň *Grażyna* sa od mnohých dočkala označenia majstrovské dielo. Jej autor, ukrajinský skladateľ **Borys Lyatoshynsky** bol popredným predstaviteľom novej generácie skladateľov a umelcov, ktorá začala vyrastať krátko po ukrajinskej vojne za nezávislosť (1917 – 1921), a dnes ho označujú za otca súčasnej ukrajinskej hudby. Po ukončení štúdia práva na Kyjevskej univerzite v roku 1918 získal o rok neskôr aj diplom na novovzniknutom Kyjevskom konzervatóriu a takmer okamžite na ňom začal aj učiť. V rokoch 1935 – 1938 a 1941 – 1944 učil aj na Moskovskom konzervatóriu. Takpovediac zlatý vek kultúrnej slobody na Ukrajine sa však rýchlo skončil, keď sa koncom 20. rokov dostal k moci Stalin a v oblasti umenia začala vláda pretláčať socialistický realizmus. Ukrajinská národná hudba čelila silným represiám, vplyvy zo západnej Európy boli označené za nežiaduce a v novom režime sa dostali k slovu systematické čistky a cenzúra. Až do 50. rokov nemali ukrajinskí skladatelia možnosť etablovať sa v oblasti avantgardy. V priebehu 60. rokov už mohol Lyatoshynsky ako člen skladateľskej únie ZSSR vycestovať aj

do západnej Európy, kde sa stretol so svojimi súčasníkmi a bol aj členom porôt medzinárodných súťaží. Bol umeleckým riaditeľom Ukrajinskej filharmónie a spolupracoval aj s Ukrajinským rozhlasom.

Vo svojej tvorbe sa venoval širokej palete žánrov. Jeho diela zahŕňajú päť symfónií, niekoľko symfonických básní a ďalších kratších orchestrálnych skladieb, zborovú a vokálnu tvorbu, dve opery a množstvo komornej a klavírnej hudby. Venoval sa aj scénickej a filmovej hudbe.

Gražynu napísal Lyatoshynsky v roku 1955 pri príležitosti stého výročia smrti poľského básnika Adama Miczkiewicza (1798 – 1855). Programové dielo vzniklo podľa Miczkiewiczovej rovnomennej básne o bájne litovskej náčelníčke, ktorá viedla svoj ľud proti Rádu germánskych rytierov a padla v boji. Prvá strana Lyatoshynskeho partitúry obsahuje detailný program jednotlivých častí kompozície, ktoré verne nasledujú Miczkiewiczovu predlohu. Epizodický charakter diela skladateľ dômyselne zhmotňuje prostredníctvom sonátovej formy – Lyatoshynsky opakovane využíva tematický materiál, aby umožnil jednotlivým motívom vynárať sa znovu a znovu už v nových súvislostiach a vo svetle predchádzajúcich udalostí, zvýraznených farebnosťou a textúrou orchestra. Toto hudobné „maskovanie“ využil aj pri zobrazení Gražyninej smrti – prezlečie sa za svojho manžela, aby viedla litovské jednotky proti rytierom a zomiera v boji. Dramatický obraz boja za slobodu u Lyatoshynského krajanov silne zarezonoval, o to viac, že dielo bolo uvedené dva roky po Stalinovej smrti. Premiéra aj nasledujúce uvedenia sa stretli s extrémnym záujmom a nadšením zo strany publika i odbornej verejnosti.

Aj posledná symfonická báseň dnešného večera je spojená s bojom za nezávislosť. Hoci len prostredníctvom postavy hlavného hrdinu, lebo samotný príbeh básne je trochu nezvyčajný. Prekvapí vás ostrý akord v orchestri hneď na úvod skladby? To **Franz Liszt** pleskol po zadku koňa, na ktorom bol priviazaný nahý ukrajinský dôstojník Ivan Stepanovyč **Mazeppa** za to, že ho vraj prichytili in flagranti s manželkou poľského

grófa. Kôň ho potom galopom niesol až na Ukrajinu, kde od vyslenia skolaboval a Mazeppu zachránili kozáci, ktorí si ho následne zvolili za hajtmána. Klebetu o záletnom kozákovi s veľkou chuťou zaradil medzi inšpiračné zdroje napríklad aj Lord Byron, no bola to rovnomenná verzia príbehu zo zbierky *Les Orientales* od Victora Huga, ktorá motivovala Franza Liszta k vytvoreniu jednej z dvanástich Transcendentálnych etúd pre klavír. O sedemnášť rokov neskôr ju upravil pre orchester a ako Šiesta symfonická báseň mala premiéru vo Weimare v apríli 1854 pod vedením samotného skladateľa.

Príbeh o tom, ako sa Ivan Mazeppa (1639 – 1709) stal vodcom kozákov na území dnešnej Ukrajiny, je omnoho prozaickejší. Mazeppa sa narodil v Kyjevskom vojvodstve, v tom čase súčasť Poľsko-litovského štátu, do vysokopostavenej rusínsko-litovskej rodiny. Študoval najprv v Kyjeve, neskôr na jezuitskom kolégiu vo Varšave. Okrem ukrajinčiny, ruštiny a poľštiny hovoril plynulo po latinsky, nemecky a taliansky. Ako vysokopostavený kozák ovládal aj tatársky jazyk. V sedemnášť rokoch ho poslali „do učenia“ k delostrelcom do Holandska a počas troch rokov cestoval aj po západnej Európe. Od roku 1659 slúžil na dvore poľského kráľa Jána II. Kazimíra Vasu v diplomatických službách. Do toho obdobia sa zrejme datuje aj vznik inšpiratívnych klebiet o jeho afére s vydatou šľachticnou. Dôvodom jeho návratu domov v roku 1663 však neboli zálety, ale choroba jeho otca. Po otcovej smrti začal postupne stúpať po štátnom rebríčku, až bol v roku 1687 napokon menovaný hajtmanom Ľavobrežnej Ukrajiny s autonómnou vládou (vtedy súčasť Ruského impéria, dnes Černihivská a Poltavská oblasť, ľavá časť Čerkaskej a Kyjevskej oblasti a severná časť Dnepropetrovskej oblasti). Postupne sa Mazeppa stal jedným z najbohatších ľudí a vlastníkov pôdy v Európe. Zakladal školy a tlačiarne, rozšíril Kyjevsko-mohyljanskú akadémiu (Ukrajinská univerzita), za jeho vlády sa postavilo množstvo kostolov. Podarilo sa mu zabráť časť Pravobrežnej Ukrajiny. Po neúspechoch kozáckych bojovníkov vo Veľkej severnej vojne sa Mazeppa začal cítiť na svojom poste ohrozený, navyše ochladli aj jeho

vzťahy s cárom Petrom Veľkým, ktorý odmietal venovať pozornosť obrane Ukrajiny pred Poľskom a Švédskom. V snahe zachovať autonómiu svojej krajiny sa Mazepa nakoniec s tromi tisíckami kozákov pripojil k bývalým nepriateľom. Po prehratej bitke pri Poltave (1709) ušiel aj so švédskym kráľom Karolom XII. do tureckej pevnosti, kde onedlho zomrel. Za svoj obrat proti cárskemu Rusku si neskôr vyslúžil exkomunikáciu z pravoslávnej cirkvi a mlčanie historikov počas sovietskej éry. Po získaní nezávislosti v roku 1991 ho Ukrajina vyhlásila za národného hrdinu.

Franz Liszt, Borysh Lyatoshynsky aj Jean Sibelius nám zrejme vyrozprávali iné príbehy, ako sa diali v skutočnosti, no vyrozprávali ich dokonale. Lebo aj keď sú skutočné boje ďaleko vzdialené romantike, je úlohou básnikov a skladateľov vyzdvihnúť a uchovať v rozprávani o nich ďalší rozmer. Volá sa Nádej.

Zuzana Buchová Holičková

Dmytro Tkachenko

Dmytro Tkachenko

„Tkachenkovo vyjadrenie neovládateľných vášní bolo priam dychberúce... Tkachenko priniesol zvukovú pestrosť a lyrický šarm...“

The Times

Huslista **Dmytro Tkachenko** narodený na Ukrajine začal hrať na husliach a klavíri ešte ani nie šesťročný. Študoval na Lysenkovej hudobnej škole v Kyjeve, absolvoval Národnú hudobnú akadémiu Ukrajiny (predtým Kyjevské konzervatórium), kde bol žiakom Bogodara Kotorovyča

a Jaroslavy Rivniakovej. Roku 1998 dostal pozvanie do Londýna študovať na Guildhall School of Music and Drama v triede Yfraha Neamana. O štyri roky sa Dmytro stal štipendistom Guildhall School a až do roku 2008 študoval pod vedením Krzysztofa Smietanu a Davida Takena. Dmytro Tkachenko získal diplom Guildhall School za koncertný recitál (Premier Prix) a prvú cenu na niekoľkých medzinárodných husľových súťažiach vrátane súťaže Carla Nielsena (Odense, Dánsko), Lysenka (Kyjev, Ukrajina) a Wronského súťaže pre sólové husle (Varšava, Poľsko).

Tkachenko uskutočnil viaceré turné po Európe, Ázii a oboch Amerikách a jeho nahrávky sa často vysielajú v Ukrajinskom rozhlase a TV, na ORT, v Dánskom rozhlase, Poľskom rozhlase a TV, a na BBC Radio 3 vo Veľkej Británii. Účinkoval v takých koncertných sálach ako londýnska Wigmore Hall, Barbican a Cadogan Hall, v amsterdamskom Concertgebouw, v Toronte v Roy Thomson Hall, v sále Kolínskej filharmónie, Tokyo Opera City, v sále Lisztovej akadémie v Budapešti, Konzerthaus v Berlíne, Megaron v Aténach, Palau de la Música v Barcelone a Auditorio Nacional v Madride.

K jeho nedávnym vystúpeniam patrí spolupráca so Symfonickým orchestrom MAV v Budapešti, Národným symfonickým orchestrom Ukrajiny, Symfonickým orchestrom Bilkent v Ankare (Turecko) v rámci Ankarského hudobného festivalu, s Royal Philharmonic Orchestra v Londýne, Krakovskou filharmóniou, Symfonickým orchestrom Čile v Santiagu, Aténskym štátnym orchestrom, Symfonickým orchestrom Qingdao a mnohými inými. Zrealizoval turné po Španielsku a Nemecku, mal recitály vo Veľkej Británii, na Ukrajine, vo Francúzsku, Japonsku, Singapure, Iráne, Taliansku, Litve a Poľsku. Začiatkom roku 2017 hral Čajkovského husľový koncert a Stankovycho 2. koncert po celých Spojených štátoch amerických a Kanade v rámci rozsiahleho amerického turné s Národným symfonickým orchestrom Ukrajiny.

Do jeho repertoáru patria takmer všetky veľké husľové koncerty od Vivaldiho štyroch ročných období až po Schönberga, k tomu množstvo sonát a menších skladieb

pre husle a klavír, cyklické diela ako Paganiniho 24 Capriccii, komplet Bachových sonát a partít, súbor Beethovenových sonát, päť Mozartových husľových koncertov. Okrem nabitého koncertného plánu umelec v súčasnosti učí aj na Národnej hudobnej akadémii Ukrajiny, vedie majstrovské kurzy (k tým nedávnym patrí kurz v Japonsku, Kórei, Singapure, Číne, Turecku, Malte, Poľsku a Litve), pôsobí ako člen porôt početných medzinárodných súťaží a je spoluzakladateľom a umeleckým riaditeľom Medzinárodnej husľovej súťaže Benjamina Brittena v Londýne.

Volodymyr Sirenko

Volodymyr Sirenko

Volodymyr Sirenko sa narodil roku 1960 v Poltavskom rajóne na Ukrajine. Ako dirigent debutoval v Sále Kyjevskej filharmónie roku 1983 s dielami Stravinského, Schönberga a Bouleza. Roku 1989 ukončil Kyjevské konzervatórium, kde študoval dirigovanie u profesora Allina Vlasenka. Roku 1990 sa stal finalistom Medzinárodnej dirigentskej súťaže v Prahe. O rok neskôr ho vymenovali za hlavného dirigenta a umeleckého riaditeľa Ukrajinského rozhlasového symfonického orchestra, kde pôsobil až do roku 1999. Počas tohto obdobia zrealizoval vyše 200 nahrávok, ktoré sa stali súčasťou fondu Ukrajinského rozhlasu a zahŕňajú Mozartove Symfónie č. 38 a 41, Beethovenovu Deviatu symfóniu, Brahmsovo Nemecké rekviem, Dvořákovu Symfónie č. 7 a 9, operu Macbeth Richarda Straussa a Janáčkovho Tarasa Bulľbu.

Od roku 1999 pôsobí Sirenko ako umelecký riaditeľ a šéfdirigent Národného symfonického orchestra Ukrajiny. Odvtedy s ním zrealizoval stovky programov, z nich k najvýznamnejším patrí kompletný cyklus symfónií Gustava Mahlera, všetky štyri Pašie Johanna Sebastiana Bacha ako aj jeho Omša h mol, Lyatoshynského kompletný súbor symfónií, Honeggerovo oratórium Johanka z Arku na hranici, Berliozovo Faustovo prekliatie či Debussyho Martýr Sv. Sebaštían.

Nahral vyše 50 CD, z ktorých Rekviem pre Larissu Valentyna Sylvestrova bolo nominované v roku 2005 na Grammy Award. Premiéroval množstvo skladieb ukrajinských skladateľov, vrátane Sylvestrovových Symfónií č. 7, 8, a 9, Stankovyčovu Symfóniu č. 6, oratóriá Príbeh o Igorovom ťažení a Pašie za Tarasa.

Sirenko sa zúčastnil turné po Rakúsku, Bahrajne, Belgicku, Bulharsku, Kanade, Českej republike, Nemecku, Francúzsku, Taliansku, Japonsku, Kazachstane, Číne, Kórei, Libanone, Holandsku, Ománe, Poľsku, Portugalsku, Slovensku, Španielsku, Spojených arabských emirátoch, Veľkej Británii a Spojených štátoch amerických.

Umelec spolupracoval s mnohými medzinárodnými orchestrami vrátane Royal Philharmonic Orchestra, Sinfonia Warsovia, NOSPR (Katovice), Symfonického orchestra Slovenského rozhlasu, Jeruzalemského symfonického orchestra, Izraelskej Sinfonietty, Brooklyn Philharmonic, BBC Philharmonic. Dirigoval v mnohých koncertných sálach po celom svete, napríklad Concertgebouw (Amsterdam), sála Berlínskej filharmónie, Brucknerhaus (Linz), Barbican Hall a Cadogan Hall (Londýn), Théâtre des Champs-Élysees a Opéra Comique (Paríž), Teatro La Fenice (Benátky), Seoul Art Center, Palau de la Música vo Valencii a Centro Manuel de Falla v Granade, Filharmonia Narodowa (Varšava), Roy Thomson Hall (Toronto), Mestská opera Tokio a Symfonická sála Osaka. Je profesorom operného a symfonického dirigovania na Národnej hudobnej akadémii Ukrajiny.

Národný symfonický orchester Ukrajiny

Národný symfonický orchester Ukrajiny

Národný symfonický orchester Ukrajiny vznikol v novembri 1918 na podnet Výboru ministrov Ukrajiny a v súčasnosti je považovaný za jeden z najlepších orchestrov východnej Európy. Jeho prvým dirigentom bol Oleksander Horilyj a po ňom nasledoval Natan Rachlin, ktorý pôsobil v období 1937 – 1962 aj ako umelecký riaditeľ telesa. Stefan Turčak, Volodymyr Kožuchar, Fedir Gluščenko, Igor Blažkov a Theodore Kuchar – zastávali pozíciu hlavného dirigenta orchestra. K ďalším dirigentom, ktorí s orchestrom spolupracovali, patrí Leopold Stokowski, Igor Markevič, Kurt Sanderling, Jevgenij Mravinskij, Kirill Kondrašin, Jevgenij Svetlanov a Gennadij Roždestvenskij. Volodymyr Sirenko pôsobí ako umelecký riaditeľ a hlavný dirigent od apríla 1999. V júni 2006 sa stal manažujúcim riaditeľom a producentom telesa Alexander Hornostai.

Orchester má tiež privilégium spolupracovať s mnohými prestížnymi sólistami ako Artur Rubinstein, Yehudi Menuhin, Isaac Stern, David Oistrach, Sviatoslav Richter, Mstislav Rostropovič, Emil Gilels, Leonid Kogan, Gidon Kremer, Oleh Krysa, Montserrat Caballéová, José Carreras, Plácido Domingo a Andrea Bocelli.

Orchester premiéroval mnoho diel slávnych skladateľov, napríklad Sergeja Prokofieva, Dmitrija Šostakoviča, Arama Chačaturiana, Borisa Lyatoshynského, Valentyna Sylvestrova, Myroslava Skoryka a Evgena Stankovyča.

Od roku 1993 vydal vyše stovky nahrávok, tak s ukrajinským, ako aj svetovým repertoárom; mnohé z nich si vyslúžili svetové uznanie. V roku 1994 Australian Broadcasting Company (ABC) označila nahrávku Symfónie č. 2 a 3 Borisa Lyatoshynského

za najlepšiu nahrávku roka. O štyri roky neskôr bol záznam Sylvestrovovho Rekviem pre Larissu nominovaný na ocenenie Grammy Award.

Orchester cestuje po celom svete a na svojich turné navštívil a vystupoval v krajinách ako sú Austrália, Rakúsko, Bahrajn, Belgicko, Kanada, Čína, Česká republika, Dánsko, Francúzsko, Nemecko, Anglicko, Hong Kong, Irán, Taliansko, Japonsko, Jordán, Kazachstan, Kórea, Libanon, Holandsko, Omán, Poľsko, Portugalsko, Slovensko, Španielsko, Švajčiarsko, Spojené arabské emiráty a Spojené štáty americké.

UTOROK 26. 9.

19.30 | Koncertná sieň Slovenskej filharmónie

Večer s klavírnym duom

Lucas & Arthur Jussen

Wolfgang Amadeus Mozart Sonáta pre dva klavíry D dur, KV 448

Franz Schubert Rondo in A pre štvorročný klavír, op. 107

Maurice Ravel La Valse

Claude Debussy Six Epigraphes Antiques

Šesť antických epigrafov

Sergej Rachmaninov Suita č. 2 (1901) pre dva klavíry, op. 17

**Hlavný usporiadateľ Slovenská filharmónia
z poverenia a s finančnou podporou Ministerstva kultúry SR**

Zážitku nad 58. ročníkom BHS prevzala Silvia Hroncová, ministerka kultúry

BHS člen Európskej asociácie festivalov

Generálny partner BHS

Hlavný partner Slovenskej filharmónie

Partneri a mediálni partneri

PREDAJ VSTUPENIEK

v pokladnici Slovenskej filharmónie/budova Reduty

pondelok – piatok 12.00 – 18.00
a hodinu pred každým koncertom

telefón: +421 2 20 475 293 | **e-mail:** vstupenky.bhs@filharmonia.sk

predaj vstupeniek on-line: www.bhsfestival.sk | www.filharmonia.sk

Zmena programu a účinkujúcich vyhradená

Výtvarné dielo na obálke: Ľudovít Hološka, akademický maliar

Vydala: Slovenská filharmónia

Zostavil: Kristína Gotthardtová a Manažment BHS

Slovenská filharmónia je štátna príspevková organizácia MK SR.

Foto © Michael Durczok, Súľovské skaly

Energia. Ľudia. Krajina.

